

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Militarivm Ordinvm Origines, Statvta, Symbola, Et Insignia, Iconibus, additis genuinis

Mennens, Frans

Maceratae, 1623

Ordo Eqvitvm Spicæ apud Aremoricos in Britanniaë Gallicæ Ducatu.

urn:nbn:de:hbz:466:1-10718

ORDO EQVITVM GLADII & Balthei militaris.

Collave E. quicu Gladij.

Epist. 76.

ALter in Suecia militaris ordo pro tessera gladios aureos, militari baltheo inter se coniunctos, & acie sanguinea commicantes, (quod iustitiæ, & militaris gloriæ, quibus regna fulciuntur, insigne est) præterdit. Seneca enim gladium bonum esse dicit, non cui deauratus est baltheus, nec cui vagina gemmis distinguitur; sed cui ad secandum subtilis acies, & micro-munimentum omne rupturus. Et vel ad consummatam politiam hæc duo requiruntur, Calamus & gladius, pura deliberandis rebus consilium & literæ; exequend s autem gladius. Insignia autem quæ gladiferi huius ordinis symbolo condecorantur, in clypeo aureo umbonem fuluo leone rubescentem, circum circa tres coronas regias, &

totidem campanulas rubeas; in galea verò coronam muratim argenteam, cristis seu plumis viridis coloris respersam binosque supra gallos rubeos in vexillis argenteis decussatim positos, præferunt. Quæ præclara Christianæ militiæ decora, mutata in ijs regionibus Religione, in desuetudinem ferè abierunt.

ORDO EQVITVM Spicæ apud Aremoricos in Britannia Gallicæ Ducatu.

FRANCISCUS I huius nominis Britannicæ Dux, filius Ioannis V. & Ioannis VI. cogomento Conquestoris, primique Ducatus Britannici, in familia Montfor-

Motfortiana (que seriem suā à magno illo Euerardo Monmoratio, et stēma ducit) conditoris nepos; quod Reipublicæ interesse sciret, vt ignavos & desertores ignominiosè puniri, sic virtute præstantes viros honore affici, æquum esse; Nouum Spicæ siue Aristæ orlinem militarem, cum aui memoriæ renouandæ, tum nobilitati Britannicæ decorandæ, anno circiter 1450. inchoauit, cuius candidatos donauit torque aureo; ita fabrefacto, vt ex spicis frumenti, alij alios subsequētibz in modum crucis, caudis retrò conuersis, & nodos venerios quos ab amoribus nuncupant, conficiētibz Spicæam quasi Cereris coronam, aut Arualium sacerdotum referre videretur. Cui præterea in basi Mus Ponticus, siue Alpinus candidus (Armenium nunc vocamus) colliculo viridi impositus, duabus catenulis aureis adhæreret; addito Ioannis Conquestoris Gallico emblemate *A ma vie*, generosum vtiq; incōtaminati & syncerissimi animi exemplar. Est enim hoc animal (quod Iulio Scaligero Mustelæ genus est, & ob candidantis pellis raritates, Gallorum æstimatione Principum ornamentum nobilissimum) adeò puritatis amans, vt teste Plinio, cum fouearum suarum ostia cœno illita conspiciat, se potiùs à venatoribus capi patiatur, imò nec ipsam mortem declinet, quàm eo foedari malit. Simili elogio vsa est Anna, non semel Regina Franciæ filia nempe Francisci II. Britannicæ Ducis & Margaritæ Foxianæ, ex Gastone Comite Foxensi, & Eleonor Regina Nauarræ genitæ. Cuius solum hodieque ostentat castellum Blæstanum, hoc dicto conspicuum *Plus tost mourir. Potius mori*, quod idem ferè est, cum ordinis huius tessera *A ma vie*, qui huius Regiæ matrimonio ad coronam Francicam delatus, finem cepit. Anno enim 1555. inter Regem & Ioannem Broffium, Stamparum Ducem, Britannicæ Gallicæ in Armoricano tractu præsidem, transactum fuit. Is à Carolo Blæfensi genus ducebat, qui cum de Britannicæ princi-

*Torquis
Equitum
Spicæ.*

patu contenderet opibus Gallicis fretus, à dicto Ioanne Drocenti, Montfortij Comite memorabili prælio anno 1365. 111. Kal. Octobris in Namnetibus cæsus est. Ab eo tempore Montfortiani in ea regione rerum potiti sunt, vsque ad Annam memoratam, Francisci Ducis vnicam F. quæ Carolo VIII. primum, de in Ludouico XII. nupsit, quo ex matrimonio prognata Claudia, primogenita Francisci I. Regis vxor fuit, adeoq; auia paterna Henrici III. & Francisci Andegauensium Ducis, sub quo Ludouico Britannicæ coronæ Regiæ ex ordinum prouinciarum decreto ita vnita est, vt nullo casu ab ea in posterum alienari posset. Cæterum & Auctor ordinis in ea fundatione ad Insignia Britannica Arminijs nigris resperfa respexisse videtur; & Robertus Cænalis credit Britanniam Aremoricam siue Hermioniam dictam, ab Hermionibus populis, qui sunt ripenses, atq; adeo Oceani litorales: ita vt apud eos in valærit vernaculum nomen *Hermine*, signo tamen aliunde tracto, nempe ex cauda candida mustelæ, per vnicam vocabuli allusionem. Et hinc etiam amplius contendit Armoricos ex nominis occasione, qua scilicet Hermiones dicuntur, per allusionem quandam sibi desumpsisse, ea quæ gestant insignia, vulgo dicta *Hermiones* caudis mustelarum à natura insita, coloris atrii in area candida. Nam quæ de fictitio Arthuro, atq; eius cum gigante in Lucetiana insula confecto duello, deq; celitus emissis insignibus vnus tantum auctoris Monumentis singulari testimonio circumferuntur, ab omnibus passim auctoribus, pro commentitijs habentur.

Ioannes Tilius de rebus Gallicis.

Lib. 2. de re Gallicâ perioche 8.

ORDO